

con bài Ramiré. đánh lừa bọn Huk dẫn xác tới. Ngờ đâu lại mất cả chì lẫn chài...

Mel đánh bạo nói :

— Thưa ông, bọn chúng chưa giết Ramiré đâu. Ta xoay xở nhanh, may ra còn kịp.

Valép cười chua chát :

— Hừ, anh quan niệm quá giản dị. Bọn chúng chỉ để Ramiré sống nếu hắn không chịu khai. Đẳng này... anh còn lạ gì Ramiré. Hắn là thằng con trai chưa vợ, dảng diêm, tối mắt vì tiền, ngoài ra không biết gì nữa. Ta dùng hắn, chẳng phải vì hắn đồng quan diêm chính trị với ta, mà chính vì hắn là nhân viên của đài kiểm soát phi trường. Chỉ có thể thôi. Hắn lại chưa được huấn luyện chu đáo. Sa vào tay đối phương, hắn chỉ có một lối thoát : khai hết những điều hắn biết.

Mel nói :

— Thưa ông, dầu hắn muốn cũng chẳng biết gì mà khai.

Valép, giọng lơ đãng :

— Hừ, anh đừng tưởng Ramiré chẳng biết gì. Nếu bọn Huk khai thác giỏi, Ramiré có thể giúp họ không ít.

Mel phản đối :

— Thưa ông, tôi đã tuân theo chỉ thị của ông về bảo vệ bí mật mỗi lần tiếp xúc với Ramiré. Tôi không tin là để lại khuyết diêm, dầu là khuyết diêm nhỏ nhất.

Valép vẫn dăm chiêu nhia xuống vườn. Bỗng hắn quay lại :

— Anh đã dặn Ramiré là anh còn ngu tại khách sạn Manila Hotel chứ?

Mel đón câu hỏi một cách ngờ ngạc :

— Thưa rồi. Đứng theo chỉ thị của ông.

Valép xoa hai bàn tay vào nhau như để tìm hơi ấm một đêm đông rét mướt :

— Bây giờ muộn rồi, anh về khách sạn nghỉ.

Tưởng mình mê ngủ, Mel mở tròn mắt nhìn Valép. Vừa thất bại chua chát, Valép có thể cho hắn về ngủ được sao? Không, Mel không dám tin như vậy.

Dưới ánh đèn màu vàng âm đạm, thân hình cao lêu nghêu của Valép đứng đưa thành những bóng đen dài trên tường. Vốn nghiêm nghị, sự im lặng của Valép càng làm vẻ nghiêm nghị tăng thêm. Hàm răng vầu âm khời thuốc lá tạo cho khuôn mặt lưới cày và tóp lại bên dưới một cảm nghĩ rùng rợn. Trong lúc này, người yếu bóng vía phải lầm Valép là con ma từ dưới mồ hiện lên.

Bất giác, Mel run lên. Một luồng hơi lạnh thấm vào thớ thịt. Như đọc được phản ứng của thuộc viên, Valép nói :

— Anh về đi.

Cuống họng bị khô đét như người suốt ngày không được hợp nước trên sa mạc nóng bỏng, Mel cất tiếng một cách khó khăn :

— Thưa, tôi đã thanh toán xong tiền phòng ở khách sạn Manila Hotel.

Valép gật :

— Ai bảo anh?

— Thưa, tôi sợ bọn Huk phăng ra.

— Có thận trọng cũng vô ích. Giờ đây, anh phải quay lại Manila Hotel. Và thuê lại căn phòng cũ.

Mel chột hiệu. Dầu sao hẳn cũng là điệp viên lẫn lộn nhiều năm trong nghề. Cuộc sống đi khuya về tắt đã rèn luyện cho hẳn một trí phán đoán và suy diễn bén nhạy. Hẳn đã đoán ra nguyên nhân Valép yêu cầu hẳn trở về khách sạn Manila.

Thấy Mel tàn ngán, Valép nói:

— Còn chờ gì nữa? Đi ngay kẻo lỡ việc.

Mel đánh bạo hỏi:

— Thưa, ông tiên liệu bọn Huk sẽ tìm đến khách sạn?

— Còn gì nữa. Anh sợ chết phải không?

— Thưa ông không.

— Thế thì đi cho kịp. Anh ráng đóng vai trò cho khéo. Còn tôi, tôi sẽ bố trí cách thức bảo vệ cho anh.

Mel không dám hỏi thêm chi tiết của kế hoạch bảo vệ. Kỷ luật sắt của tổ chức bắt hẳn tuyệt đối vâng lệnh cấp trên, không được bàn cãi và không được nghi ngờ. Trong đời do thám, hẳn đã sa vào nhiều trường hợp hiểm nghèo, và đương đầu một cách bình tĩnh. Tuy nhiên, lần này hẳn lại xốn xang trong dạ. Một niềm lo sợ lạ lùng dâng lên.

Trời đêm ở Mani ngập một không khí man mát. Mọi đêm, Mel thường lái xe dọc bờ biển để thưởng thức hơi mát thần tiên. Đêm nay, Mel phải kéo hết cửa kính trong xe, vì ớn lạnh. Một thứ rét

lạnh kỳ quặc, cơn trớn xương sống, đè mạnh lên trái tim, khiến hầu nghẹt thở, phải há miệng ra, tay chân bủn rủn.

Trụ sở bí mật của Valép không xa khách sạn Manila mà Mel lái xe mãi không tới nơi. Chạy được một quãng, hẳn sức nhận ra lằm đường. Đáng lẽ lái thẳng ra bờ biển, hẳn lại lộn về thị trấn Kê-xon (1). Mười ngón tay gân guốc run run ôm lấy vô lăng, Mel liếc vào kính chiếu hậu. Phía sau mở rộng một vùng đen, thấp thoáng ánh đèn. Không có xe hơi khả nghi chạy theo.

Bỗng nhiên một mùi khét lẹt bay đầy trong xe. Hốt hoảng, Mel dừng xe ở vệ đường. Định giấu bom nổ chậm trong máy chãng? Không có lẽ. Nếu có, bom đã nổ tung. Vả lại, bọn Huk chẳng cần gài bom. Muốn giết hẳn, bọn Huk chỉ cần núp trong ngõ hẻm, chờ hẳn phóng qua, xả một băng tiểu liên.

Trong khi mất bình tĩnh, hẳn đề tàn thuốc rơi trên quần mà không biết. Tàn thuốc còn nóng đã khoét nhiều lỗ tròn li ti trong chiếc quần tẹt-gan màu đen mới may. Là kẻ sành ăn mặc, hẳn chuyên may quần áo tại những tiệm đắt tiền. Số lương ketch sù cho phép hẳn tiêu pha thỏa thích.

Vết cháy khét lẹt trên đùi giục hẳn nhớ lại một đêm đầy cảm giác say mê tại thị trấn tình yêu Pasay. Đêm ấy, hẳn cũng mặc quần tẹt-gan màu đen. Căn phòng nhìn ra vườn hoa, sức nức mũi hương. Thỉnh thoảng, cơn gió nhẹ nhàng từ

(1) Quezon City.

vinh Mani thổi lại, quện hương vào da thịt hần, và khi ấy hần có cảm tưởng thân thể nóng hổi và trơn tru của cô gái nằm bên biển thành hương hoa.

Sau phút hoan lạc, hần bật đèn chiêm ngưỡng cái tác phẩm có một không hai mà hần đã khám phá được trong thời gian lưu lại Phi luật tân. Những đường cong kỳ diệu của thiếu phụ, hần không đời nào quên được. Hần bỗng nảy ra ý nghĩ ngóng cuống và tẩn bạo di đầu thuốc lá vào tấm áo ngủ bằng voan ni lông thiếu phụ mặc trên người.

Dưới làn vải mỏng hơn giấy bóng, tất cả kỳ công của tạo hóa được phô bày lồ lộ. Thiếu phụ đẹp thật, đẹp hơn cả những người hần gặp trong đời, dưới sức nóng của diều thuốc cháy đỏ, nang nhăn mặt và trở nên đẹp hơn.

Mel vút một nắm pêsô xuống giường. Thiếu phụ bằng lòng cho hần đốt cái áo ngủ ni-lông bằng thuốc lá cho đến khi trên người nang không còn gì nữa.

Mùi khét lẹt của ni-lông không khác mùi quần cháy đêm nay. Song le, hoàn cảnh đã đổi khác. Đêm nay, hần không được nó đùa thỏa thích trong tay người đẹp và tự do dấn vật xác thịt.

Hần sợ.

Định mở máy, Mel bỗng rút tay. Dầu sao, Valép lớn tuổi hơn hần nhiều. Valép đã trải qua thời kỳ căng phồng nhựa sống. Già như Valép còn ham sống với đàn bà, huống hồ Mel, một hanh niên yêu đời tha thiết.. Một đêm kia, hần

gặp Valép ôm ấp gái chơi trẻ măng trong một ô bàn dâm sang trọng ở Pasay...

Tại sao Valép có quyền sống mà hần phải hy sinh? Hần không thể làm được. Định mang kinh khủng đang chờ hần trong khách sạn. Hần phải nghĩ kế thoát thân. Hần chưa muốn chết.

Lữ quán Manila Hotel sơn trắng biệch ra lù lù. Như cái máy, hần đậu xe bên ngoài, lừ lừ tiến vào phòng khách. 5 phút sau hần trở lên căn phòng quen thuộc. Tra chìa khóa vào ổ, Mel rùng mình. Hần vừa nhìn thấy con số 13 bằng chữ vàng lấp lánh trên nền cửa. Hồi chiều, hần không để ý tới số phòng. Nhưng bây giờ, hần cho đó là chi tiết thập phần hệ trọng, khả dĩ định đoạt số mạng của hần.

Đồ đạc trong phòng vẫn y nguyên như hồi chiều. Cái máy điều hòa khí hậu vừa phát ra một âm thanh trầm bổng. Mel đánh hơi thấy một sự khác thường. Hần hấp tấp mở tủ, lấy chai huyết kỳ và cái ly bằng nhựa. Bối phòng chưa dọn nên chai rượu còn ở chỗ cũ. Với hai phần ba chai rượu thơm ngou này, Mel có thể tạm quên lo âu cho tới khi bất trắc xảy ra.

Mel rót một ly đầy ắp. Hần nâng lên quá đầu, mời một người khách vô hình :

— Mời em.

Em đây là một vũ nữ lai Trung hoa mà hần thường cặp kè những đêm được nghỉ xả hơi. Nàng có cái tên rất tinh, cũng tinh như khuôn mặt trái soan và bộ ngực kêu gọi của nàng. Nàng

uống rượu như hũ chìm : bao nhiêu cũng chưa đủ, ngàn nào cũng chưa say. Khỏi chết đêm nay, việc đầu tiên của Mel là lái xe về nhà nàng ở ngoại ô.

Nhưng Mel sẽ làm cách nào thoát chết ? Bọn Huk đã tra khảo Ramiré. Và Ramiré đã khai ra khách sạn, và căn phòng 13 ở lầu 3. Như 2 với 2 là 4, bọn Huk sẽ tìm tới khách sạn. Ngoài ra, còn Công an Mani. Nghĩa là Mel bị kẹp vào gọng kềm. Đẳng nào hắn cũng chết. Bọn Huk sẽ tặng một băng đạn vào ngực. Công an sẽ đưa hắn lên pháp trường. Nếu hắn may mắn tẩu thoát, Valép cũng không tha tội. Có thể Valép sẽ ra lệnh tử tiêu một cách khôn ngoan, như dàn cảnh một tai nạn giao thông. Có thể Mel bị triệu hồi về nước. Rồi từ đó ra tòa án, vào trại giam chẳng còn xa nữa.

Mel nốc thêm một ly rượu đầy ắp. Mắt hắn bật sáng lên dữ dội. Một ý nghĩ ghê gớm vừa nảy ra trong đầu. Máy điện thoại đặt trên bàn cách hắn một sải tay. Hắn chỉ rướn mình ra là cầm được. Cuộc sống tự do đang chờ hắn ở đầu giây. Hắn sẽ gặp lại những nàng tiên mỹ miều của thiên thai Pasay, nhất là nàng tiên có biệt tài lưu linh của hắn.

Ánh đèn ngủ trên tường tỏa xuống ống điện thoại màu đen bóng loáng. Mel vùng đứng dậy, trông ngực đỏ hồng, mồ hôi rơi lã chã trong cổ áo. Đột nhiên, trước mắt hắn nổi lên một màn sương mờ mờ.

Thu hết càn dấm vào tay, hắn cầm lấy cuốn điện thoại niên giám.

Vào lúc ấy...

Tiếng chuông điện thoại vang lên đã run, tay hắn càng run thêm. Hắn phải vịn mép bàn cho khỏi ngã. Ai gọi nửa giờ này ? Chậm chạp, hắn áp ống nghe vào tai. Tiếng nói quen thuộc trong máy làm hắn hoan hỉ.

Đó là Valép. Thượng cấp của Mel chỉ nói một câu ngắn ngủi :

— Mel đấy à ? May mắn nhé.

Rồi cắt.

Trấn an được một phút, hắn lại âu sầu như trước. Gọi điện thoại cho hắn. Valép nào thương yêu hắn cho cam. Valép là tượng đá, không hề biết xúc cảm. Chẳng qua Valép kiểm soát xem hắn đã lên khách sạn hay chưa ?

Mel bóp chặt bàn tay :

— ĐỒ NHẮN TÂM !

Valép đã nhấc tâm bỏ rơi hắn. Bằng cách là Valép đã gọi đích tên Mel trong điện thoại. Mel la tên dùng trong khi hành động, luôn luôn được giữ kín. Nếu Valép còn muốn dùng hắn, thì gọi tên làm gì ?

Mọi rụt rè trong trí Mel đã biến mất. Lần này, hắn phải quyết định. Dàng điệu mạnh dạn, Mel cầm điện thoại lên, ngón tay quay số. Hắn tin rằng giờ này người ta còn thức. Không lẽ Sở Mật vụ Phi quân đặt nhân viên thường trực ? Trong điện thoại niên giám không có số của sở Mật vụ. Không cần ! Hắn gọi thẳng cho Công an.

Mel đã nghĩ chín. Phía nào cũng chết, chỉ

bằng qui thuận với chính phủ Phi. Lát nữa, hẳn sẽ tiếp xúc với nhà chức trách an ninh và sẵn sàng hợp tác thành thật. Xét những tin tức số, đèo và hệ trọng do hẳn cung cấp, chính phủ Phi sẽ không thể từ chối những ân huệ mà hẳn yêu cầu. Và lại, Mel không đòi gì hơn ngoài cuộc sống tự do, không bị ràng buộc bởi những mệnh lệnh và cam kết vô lý.

Ở đầu giây, có người lên tiếng. Mel nói rõ từng chữ :

— Alô. Đây là việc hết sức quan trọng. Tôi muốn nói chuyện trực tiếp với ông giám đốc.

— Ông là ai ?

— Tôi không thể cho ông biết danh tính.

— Nếu vậy, tôi cũng không thể cho ông nói chuyện với ông giám đốc. Giờ này hẳn ông đã biết ông giám đốc không còn ở văn phòng. Chỉ khi nào có việc cấp bách, chúng tôi mới được phép gọi giây nói về nhà riêng.

Mel ngăn ngữ :

— Xin lỗi, ông là ai ?

— Nhân viên thường trực.

— Tôi có thể hầu chuyện viên sĩ quan cấp bậc cao nhất hiện ở phòng giây không ?

— Phiền ông xưng tên.

Mel lại ngăn ngữ :

— Tôi là...

— Nói nhanh lên. Tôi không rỗi thời giờ nghe ông mãi.

Mặt mỗi, Mel đặt ống nói xuống giá. Hẳn chưa

có đủ can đảm nói ra những điều hẳn nghĩ. Một lát sau, hẳn lại hồi hận. Uống hết chai huyết ky, hẳn quay lại điện thoại. Nhưng hẳn chưa kịp quay số thì một tiếng nói chát chúa từ phía sau cất lên, dau buốt như mũi dùi nhọn đâm sâu vào da thịt :

— Đê tay yền đê, bằng không thì chết !

Bàn tay hẳn dính lấy ống điện thoại. Hẳn nghe tiếng giây đâm nhẹ lên sàn, đoạn một bàn tay soát người hẳn, từ nách xuống háng. Hẳn đứng nghiêng người, dính dưng nhu đạo đoạt súng, song một tiếng khác đã nổi lên :

— Đừng cựa cậy, vô ích. Cả thầy hai người đến thăm anh, không phải một dau. Anh thử quay lại xem.

Hai người lạ mặt vào phòng lúc nào mà hẳn không biết. Một người gầy cao, còn người kia tầm thước nhưng lực lưỡng và có khuôn mặt như diễn viên màn ảnh. Đó là Lê Diệp và Văn Bình.

Gài khuy áo vét-tông, Văn Bình bảo bạn :

— Bây giờ, tôi ra ngoài nhé.

Cửa phòng khép lại, Lê Diệp ờn tồn nói với Mel :

— Mời anh ngồi xuống. Anh ngạc nhiên vì sao chúng tôi lọt được vào phòng, phải không ? Tôi nói ra cho anh đỡ thắc mắc. Lúc này, anh quعن vào phòng tắm, nếu không đã chạm trán nhau rồi.

— Các anh là Huk ?

— Không. Anh đừng sợ. Chúng tôi đã nghe hết những lời anh nói với Công an.

Mel đứng phắt dậy, về mặt bán tin, bán nghi. Lê Diệp nói tiếp :

— Tôi đã chứng kiến vụ bắn nhau hồi tối. Anh đã có mặt tại chỗ. Tôi là một trong các nhân viên công lực.

— Anh cho tôi coi chứng minh thư.

Lé Diệp chưa kịp đáp thì cửa phòng mở toang. Văn Bình chạy vào như gió. Mel lùi lại, toan chống cự. Văn Bình nhảy xô lại, phạt một đòn atemi vào mặt hắn. Hắn ngã xuống. Văn Bình bồng nạn nhân lên vai. Trước khi ra, chàng dặn Lé Diệp :

— Bọn chúng đến rồi. Tôi đi nhé.

Miếng atemi của chàng đủ làm nạn nhân bất tỉnh trong nửa giờ. Chàng nhẹ nhàng chuyển Mel xuống vườn mặc dầu phong độ chưa được phục hồi sau khi bị bọn Huk tra tấn tàn nhẫn.

Toàn khách sạn chìm trong giấc ngủ. Mảnh trăng thượng tuần biến sau đám mây đen, khu vườn rơi vào bóng tối mờ mờ. Thấp thoáng phía trước, một chiếc xe Opel phóng lại. Trên xe nhảy xuống hai người, dáng điệu hấp tấp. Nghe tiếng giay, Văn Bình biết là Anbinô và Sa-tô.

Cả hai mắt hút sau lùm mây đen. Văn Bình nhếch mép cười một mình. Chắc bọn Huk đang tìm lối lên phòng 13, phòng của Mel.

Văn Bình mở cửa xe, ấn Mel vào trong. Mel cựa quậy trên nệm, miệng ú ớ. Văn Bình đánh vào mặt hắn. Tiếng rên im bật. Văn Bình lên kính xe, rồi khóa cửa lại. Chàng không muốn là u cô sản cho người khác ăn. Mel là món hàng quý. Chàng phải giữ riết để khai thác.

Bỗng chàng thoáng nghe tiếng động khả nghi

Chàng quay phắt lại. Một gã cao và gầy, mặt choắt bằng hai ngón tay treó, chĩa một miệng súng về phía chàng.

Lưng dựa vào xe, Văn Bình nghĩ cách đối phó. Người lạ đứng hơi xa, chàng khó thể đoạt súng. Và lại, cách cầm súng đúng phương pháp của hắn làm chàng chột dạ.

Không nói nửa lời, người lạ rút trong túi ra một vật nhỏ. Trong khi ấy, họng súng lục vẫn không dời vị trí. Người lạ đưa vật nhỏ kia lên miệng.

Văn Bình nhận ra cái còi. Đó là loại còi siêu thanh, huýt vào không kêu, người chung quanh không nghe tiếng, nhưng tạo trong không trung những âm ba đặc biệt mà bẹt giê được huấn luyện riêng nghe rất rõ. Còi siêu thanh (1) là một trong các đồ nghề của người gián điệp tân tiến.

Văn Bình rùng mình. Một con chó to lớn từ trong bụi rậm vút ra. Thi ra chủ nó đã huýt còi siêu thanh để gọi ! Thấy Văn Bình, con chó gừ lên một tiếng sủa nhỏ, rồi bỏ vào người chàng. Chàng né sang bên, sức mạnh của con bẹt giê đẩy chàng chúi vào sườn xe. Tuy nhiên trong lúc ngã chàng nắm được chân trước của nó. Chàng kéo thật mạnh. Mất thăng bằng, con chó ngã sóng soài. Chàng giơ tay lên cao, sủa sọan đánh xuống, thì một ngọn cước hiểm độc bay vào vào cằm.

Mãi đương đầu với con sônôde ghê gớm, Văn Bình quên bằng Valép. Cái đá của Valép có thể

(1) *Sifflet à ultra-sons.*

quát xui một cây thịt không lồ. Dày công tập luyện mà Văn Bình cũng choáng váng. Chàng gục xuống cỏ, toàn thân ẽ ẩm. Valép bồi thêm một quả dấm vào màng tang. Văn Bình nằm dài trên đất, không động đậy.

Khi dịch củi xuống, chàng nín thở. Chàng cốt đánh lừa Valép tưởng chàng đã bất tỉnh hoặc trọng thương. Lượm xâu chìa khóa Văn Bình rớt trên đất. Valép lùi lui mở cửa xe. Văn Bình bị dựng dậy, và đẩy vào. Valép khoá lại, rồi khoát tay ra hiệu cho cou bệt giê chạy vào trong khách sạn.

Nằm trên đệm xe, Văn Bình còn tỉnh táo. Tuy nhiên, tứ chi chàng vẫn đau như rần. Chàng mở cửa xe, bước xuống. Không khí mát lạnh bên ngoài tràn vào, lồng ngực chàng cất được một tảng nặng. Chàng vươn vai hít một hơi thật dài. Dầu gan cốt bải hoái, hai mắt nõ dom dom, Văn Bình vẫn cố gắng trèo lên lầu khách sạn.

Ở lại trong phòng sau khi Văn Bình bằng Mel xuống vườn, Lê Diệp nóng ruột lạ thường. Thấy ly huyết ky của bạn trên bàn, chàng nâng lên, nhấp một hớp. Chàng vội nhắm mắt, vì rượu cay sẽ làm lưỡi chàng dạt bông. Vốn thù rượu mạnh, chàng chỉ quen nước ngọt, nhất là xá xị. Chàng không hiểu sao Văn Bình nốc hàng chai đầy mà sắc diện vẫn ung dung.

Tiếng giầy từ cầu thang vọng lên. Lê Diệp

khựng người : chắc là bọn Huk. Chúng không dùng thang máy vì sợ nhân viên lễ quán nhận diện. Chàng đứng dậy, tắt bớt một ngọn đèn. Trong phòng, chỉ còn ngọn điện duy nhất trên bàn đêm. Cầu phòng được bày biện trang nhã và sang trọng.

Tiếng chia khóa reo lách cách. Bọn Huk mang sẵn một chùm chìa khóa đủ cỡ, dành riêng cho việc đột nhập tư gia ban đêm. Santo lách vào đầu tiên. Lê Diệp giả vờ xây lưng ra cửa.

Khép cửa lại, Anbinô nói :

— Chào bạn Mel thân mến.

Lê Diệp từ từ quay lại. Anbinô nhìn chàng chăm chăm. Lê Diệp hỏi, giọng run run giả tạo :

— Các ông vào đây làm gì ?

Santo chắt lưỡi :

— Việc gì, anh đã biết.

Lê Diệp chưa kịp đáp, Anbinô đã gứn giọng :

— Mel, tôi không ra dài giọng. Phiền anh đưa tay ra.

Rồi quay sang Santo :

— Còn hẳn lại.

Lê Diệp chỉ mong bị bắt. Lát nữa, chàng sẽ được giải về trụ sở Huk. Chàng sẽ cứu được Rôsitá và đánh tan sào huyệt địch. Chờ Santo khóa trái tay Lê Diệp ra sau lưng, Anbinô nhún vai, nói giọng kẻ cả :

— Anh đóng kịch khá đấy. Song không gạt tôi được đâu. Thủ nhậu đ. Anh không phải là Mel.

Lê Diệp lặng người. Không ngờ tấn kịch lại hạ màn quá nhanh, và chàng đại đột đút đầu vào

thông long Huk. Tuy vậy, chàng vẫn giữ thái độ bình tĩnh :

— Dĩ nhiên. Tôi chưa từng xưng tên là Mel.

Anbinô sáng tiếng :

— Mel ở đâu ?

Lê Diệp nín thình. Santô thúc vào vai chàng :

— Ra đi, còn chờ gì nữa ?

Tim cách trì hoãn, chàng khẩn khoản :

— Các anh giỏi thật. Vì sao các anh phăng ra tôi là Mel giả hiệu ?

Mũi Anbinô nở phồng, kiêu hãnh. Hắn kéo trẻ giông nói một cách ngạo mạn :

— Anh muốn biết nguyên nhân ư ? Tưởng gì, chứ cái ấy không khó. Bộ anh ngu lắm. Taoạt nghe Ramiré khai, tôi đã phăng ra cái bẫy. Một cái bẫy vụng về. Anh cố tình dùng Ramiré như mồi chướng tôi. Biết Ramiré sẽ bị chúng tôi bắt, anh đã cho hươu biết chỗ ở của anh trong khách sạn Manila Hotel.

Lê Diệp giả vờ sùng sốt. Anbinô tiếp :

— Anh ngạc nhiên hả ? Ngạc nhiên là đúng, vì anh không thể ngờ được mưu kế của anh đã bị bại lộ một cách chua chát. Hai chi tiết còn con này đã tố cáo anh. Thứ nhất là việc hẹn Ramiré đợi Mel từ 8 đến 12 giờ đêm. Một điệp viên lão luyện không bao giờ hẹn gặp trong một khoảng thời gian dài như thế. Thứ hai, Mel cố tình dụ Ramiré đến khách sạn Manila. Trừ phi kẻ tập sự mới phạm phải hớ hênh ấu trĩ cho thuộc viên biết chỗ ở của mình. Nguyên tắc sơ đẳng của nghề

trình báo là giấu kín địa chỉ. Mel không phải là kẻ mới vào nghề. Tất nhiên đó chỉ là sự dan xếp.

Nghe Ramiré nói, tôi phăng ngay ra mưu mô của Mel, nghĩa là mưu mô của các anh. Nhưng tôi lại nghĩ : nếu tôi tìm ra được thì kẻ nào không lẽ nào chiu kém. Bằng chứng là công an Mani đã đuổi theo Ramiré. Cần tắc vô áy náy, tôi đã hỏi Ramiré về tướng mạo của Mel. Mel khác anh nhiều. Ở vào địa vị anh, trước khi lao đầu vào một cuộc đánh tráo, tôi phải suy nghĩ lại. Thời các anh đã hết.

— Chưa hết đâu. Anbinô.

Anbinô giạt nẩy mình.

Người vừa nói không phải là Lê Diệp. Một họng súng đen ngòm từ khe cửa chìa về phía Anbinô. Mọi sự phân công đều vô ích vì đây không phải là súng lục mà là súng tiểu liên. Anbinô chưa kịp kháng cự thì một loạt đạn có thể quạt vào người hắn.

Người cầm súng cao lêu nghêu và có hàm răng khắp khềnh, ám vang khói thuốc lá. Hắn lấy chân khép cửa lại, miệng nói :

— Chào các bạn. Riêng bạn Anbinô, tôi rất hân hạnh được gặp hôm nay.

Toàn thể đều đứng im. Người cầm súng tiếp :

— Đáng tiếc. Tôi đến đây làm hỏng cuộc vui của bạn Anbinô. Nhưng Anbinô đã nói những điều mà tôi không thể nghe lọt tai. Nên bước lòng tôi phải xô cửa vào. Lẽ ra, tôi định chờ lát nữa.

Anbinô hỏi, giọng điềm tĩnh :

— Té ra anh đã núp ngoài cửa từ lâu ?

Người cầm tiêu liên đáp :

— Báo là từ lâu, e không đúng. Lúc anh đậu xe Opel màu xanh dưới vườn, tôi đã nhìn thấy và lắng lắng theo lên đây. Các anh tự phụ quá, nếu không đã thấy tôi.

Santô cựa cây, người cầm tiêu liên cảnh cáo :

— Đừng hoài hơi, vô ích. Ngoài hành lang đã có nhân viên của tôi. Nhân tiện, tôi muốn nhắc một điều : các anh đã giết Ramiré. Thù này, tôi phải trả. Tuy vậy, tôi không muốn đổ máu. Máu đã đổ nhiều rồi.

Anbinô lắc đầu :

— Tôi không tin được lời nói danh dự của anh.

— Danh dự của nghề gián điệp thường rẻ như bèo. Anh đa nghi là đúng. Vả lại, anh chưa đủ thâm quyền điều đình với tôi. Tôi cần nói chuyện với thượng cấp của anh. Với Uré...

Santô há hốc miệng, kinh ngạc. Người lạ đã am tường nội bộ Huk. Anbinô ngắt lời :

— Tên anh là gì ?

Người lạ nhún vai :

— Tên tôi ấy à ? Anh về trình với chủ là gặp

Valép.

Anbinô nhắc lại :

— Valép ?

Valép chọc tức :

— Phải, Valép. Phiền anh ghì vào óc, kéo

quên. Anh nhắc giùm Uré rằng từ lâu tôi muốn gặp mặt hẳn.

Anbinô phản đối :

— Anh không được gọi Uré là hẳn. Dầu sao...

Valép cười khẩy :

— Dầu sao Uré cũng là giám đốc trú sứ của gián điệp Huk chứ gì ? Hẳn chỉ là đùa bắt nạt. Một ngày gần đây, tôi sẽ giết hẳn như giết con ruồi.

Anbinô đáp lại giọng thách thức :

— Cái đó còn phải đợi đã.

Valép rit lên :

— Máy dừng hỗn ! Sắp chết đến nơi rồi, con ạ.

Anbinô nhìn Valép, da mặt tái dần :

— Anh định hạ thủ tôi phải không ?

— Chứ còn gì nữa ? Không lẽ tôi đánh đổi tính mạng của Mel lấy con số dè-rô ?

— Tại sao... ?

— Anh định nhắc tôi lời hứa của tôi lúc nãy hả ? Tôi sẵn sàng giữ lời hứa. Với anh cũng như với Santô.

Lé Diệp xen vào :

— Còn tôi ?

Valép nhổ nước bọt xuống đất :

— Anh ấy à ? Còn lâu mới sáng. Trường hợp anh sẽ được quyết định sau.

Lé Diệp dọa già :

— Coi chừng. Anh không hại được tôi đâu.

Valép cười to :

— Công an Mani tôi còn coi là muối tép, huống hồ anh.

Lê Diệp bắn khoản dấm dứ. Valép đã biết chàng không phải nhân viên Công an, cũng không phải đảng viên Huk. Phải chăng hẳn đã biết chàng là nhân viên của ông Hoàng ?

Valép lia khẩu tiêu liên thành hình cánh cung :

— Đừng hòng ai đến tiếp cứu. Người bạn của anh đã bị tôi đánh ngã.

Lê Diệp hừ môi :

— Tôi đến một mình. Anh đừng bịa chuyện.

Valép cười ha hả :

— Vậy tôi xin hỏi anh : cái người vác Mel trên vai hiện ở đâu ?

Lê Diệp dửng hờng, không nói được nữa. Valép là con ma xó, việc gì cũng am hiểu. Thừa cơ Valép lơ đãng, Anbinô lùi lại một bước, song Valép đã tiến lên, kèm theo lời đe dọa :

— Anbinô, tôi tin anh là người biết điều. Đừng bắt tôi phải bóp cổ. Tôi sẵn sàng trả tự do cho anh nếu anh gọi điện thoại cho Uré, lừa hẳn tới đây.

— Ông ta sẽ không đến.

— Anh từ chối phải không ? Đề tôi nhờ Santô vậy.

Santô run run nhìn Anbinô. Bình thường, có khi gời trong tay, hẳn hùng hổ chừng nào, thì trong lúc thất thế hẳn lại hèn nhát chừng nấy. Anbinô nghiêng răng :

— Đừng nghe lời hân, Santô. Ông Uré không tha cho mày đâu.

Valép gật gù :

— Lát nữa, cả mày lẫn Uré sẽ mất xác. Cầm miệng đi, Anbinô. Đừng bắt tao làm dữ.

— Tao cứ nói. Có giỏi, mày giết tao đi.

— Giết mày ấy à ? Đâu có dễ thế. Tôi mày, đem lạng trì cũng còn nhẹ. Nhưng mày đã cầu xin, tao cũng sẵn sàng chấp thuận.

Valép nổ một phát. Viên đạn xuyên qua đùi Anbinô. Nạn nhân ngã gục. Valép cười ngất nghẻo :

— Phát ấy chưa ăn thua. Tao chắc mày muốn được bắn vào tim để chết nhanh chóng. Nhưng tao cần mày sống để nghe tao nói, và nghe thẳng Santô, đồng nghiệp thân tin của mày, nhận lời làm việc cho tao. Đừng không, chú em Santô ?

Santô không dám tỏ thái độ. Đứng bên, Lê Diệp thầm khen tài lũng đoạn tinh thần của Valép. Valép đã nhìn thấu ruột gan Santô. Và Anbinô cũng biết sớm muộn Santô sẽ đầu hàng. Một bàn tay bịt vết thương. Anbinô dặn Santô :

— Mày hãy noi gương tao. Thà chết, tao không nói. Vì mày phải nhớ kỹ đầu mày chịu nói, Valép cũng giết mày. Nói cũng chết thì mày nói làm gì ? Mày không thương vợ con sao ?

Valép nhắm mắt cá chân Anbinô nổ cò: Khẩu tiêu liên của Valép là một xảo thuật khoa học. Bộ phận bãm thanh được chế tạo tinh vi đến nỗi viên đạn 9 ly bắn ra chỉ gây một tiếng động nhỏ. Máu chảy đầy chân Anbinô. Valép nói :

— Cầm miệng lại, tao sẽ giải thoát cho ! Nếu không, tao bỏ mặc cho mày mất máu ma chết. Mày sẽ chết ê chề, chực nhã, chết bằng những viên đạn bắn vào chỗ vô nại như khớp xương, và tay chân...

Anbinô rít lên :

— Eồ hung bạo.

Valép nhe hàm răng ám khói thuốc lá :

— Hừ, trường ban ám sát Huk, dùng vào hàng chực vụ giết người mà dám lên án kẻ khác là hung bạo. Hôn Tula, Tinô, Mendôda, Vitô và Pôlin chứng giám cho lời nói của mày.

Anbinô quần quai trên đất. Valép khạc viên đạn thứ ba vào xương quai sanh nạn nhân. Phát này làm hắn đau té dại. Bắn xong, Valép quay về phía Santô :

— Tao còn bận việc khác. Nếu mày không muốn ăn đạn như Anbinô hãy gọi điện thoại cho Uré.

Santô liu lười :

— Tôi sợ quá.

Valép quát :

— Mày sợ ai ? Sợ Anbinô phải không ? Hắn đã mất trên 3 lít máu, lát nữa trong tim hắn không còn giọt nào nữa.

Trên sàn gác, Anbinô rên rì :

— Đừng nói, đừng nói. Tao van mày, Santô.

Câu tiết, Valép bồi thêm phát thứ tư. Trúng giữa bụng, Anbinô rú lên, óm mở ruột lòng thông. Valép giục Santô :

— Tao cho mày suy nghĩ một phút. Tao không có thời giờ đợi mãi.

— Thưa ông...

— Tao biết mày chỉ là đàn em vô nghĩa. Làm với ai, mày cũng lãnh tiền. Khai đi rồi về làm với

tao. Tao trả lương hậu hĩ hơn Uré. Tao đối với thuốc hạ rất tốt, muốn gì được nấy.

Santô nhích một bước lại bàn điện thoại. Mắt hoa lên, hắn không nom thấy gì nữa. Valép và Lê Diệp nhìn hắn chăm chú. Trong khi ấy, Anbinô nhắm mắt, cố quên đau đớn. Hình ảnh những cuộc truy hoan dai vô tận diễn ra trong óc hắn. Hắn rất thèm sống. Tuy nhiên, viên đạn vào rốn sắp chấm dứt cuộc sống ngang dọc của hắn ở thị trấn Mani.

Hắn thu tàn lực vào hai tay. Xương vai đã đập nát, hai tay hắn gần như bị tê liệt. Nén đau, hắn nhấc lên, và vươn người, chụp lấy cổ chân của Santô. Vừa cầm điện thoại, Santô phải ném xuống. Anbinô giật mạnh, Santô bỏ nhào.

Valép chú mũ sung, lia một tràng. Cơ hội ngàn năm một thuở đã đến với Lê Diệp. Chàng co chân, đá vào cánh tay cầm súng. Khẩu tiểu liên tuột xuống sàn gác. Lê Diệp phóng ngọn cước thứ hai. Tránh không kịp, Valép òn ngược, lao đảo.

Lê Diệp chạy băng ra ngoài hành lang. Đến cầu thang, chàng đứng sững lại như bị thôi miên : một con bệt giẻ lông nâu kèch sù đang vật lộn với Văn Bình. Quần áo Văn Bình bị cắn rách tả tơi, song chàng đã dồn được con bệt giẻ võ, nghệ siêu quần vào thế bí. Chàng dè lên bụng con cho, giáng vào mõm một đòn karatê ghé gớm. Con sônôde sủa lên một tiếng thiêu não rồi nằm vật ra.

Lê Diệp rút dao, định phóng. Văn Bình cản :
— Đứng anh. Con bệt giề này quý lắm. Phải mất mấy năm mới huấn luyện được nó. Giết ồng quá.

— Để nó sống, mai kia nó còn gây khó dễ cho anh nữa.

— Đành vậy. Người tài rất hiếm. Phương chi là bệt giề tài.

Cửa phòng 13 mở toang. Valép lão đảo bước ra. Ngọn cước của Lê Diệp vẫn còn làm hấn choáng váng. Suýt nữa, hấn nhìn thấy hai người. Lê Diệp kéo Văn Bình chạy xuống vườn.

Chiếc Opel còn đậu ở chỗ cũ. May thay, bên trong vẫn còn Mel nằm co quắp. Trong lúc này, Mel là kho tài liệu vô giá. Văn Bình mở khóa công-tắc. Máy xe Đức nổ êm ru.

Tacata... tacata ..

Một băng đạn quạt vào cửa kính. Hai người nằm rạp xuống. Văn Bình ấn lút ga, vọt ra đường lớn. Gió biển lùa vào trong xe. Đẳng xa, sóng biển nhấp nhô dưới ánh sáng những con tàu bỏ neo ngoài khơi. Văn Bình hít một hơi dài.

Thoát nạn.

-o-o-o-

X

Bản mật ước

-o-o-o-o-o-

Chạy khỏi khách sạn Manila một quãng xa, Văn Bình bớt dần tốc độ.

Chàng rẽ vào một ngõ vắng tối đen rồi đậu lại.

Lê Diệp hỏi :

— Anh ngưng ở đây làm gì ?

Văn Bình đáp :

— Để xem bị theo không ? Hơn nữa, để sẵn sóc cho Mel. Hấn chết là hỏng chuyện.

Lê Diệp cầm cổ tay nạn nhân. Mạch máu không đập nữa. Chàng luồn tay trong áo, đặt lên tim. Trong ngực truyền ra một tiếng động yếu ớt và chậm chạp. Chàng reo lên :

— May quá, hấn còn sống.

Văn Bình tự thưởng một hơi khói Salem.

— Bay giờ, chúng ta về khách sạn.

— Làm cách nào đưa hấn lên phòng ?

— Bằng lối sau.

Tấm bảng nề-ông rục rở trước lũ quán đã tắt